

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Patricij Ochelij Episcopi sanctitate conspicui martyrium &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Aliud quiddam multo magis admirabile sacerdos quidam fide dignus mihi narravit, afferens multorum etiam hæreticorum testimoniis id fuisse confirmatum. Id sic habet. Quum die quodam presbyter Catholicus in Mediæ provinciæ quadam ecclesia sacrosanctum Missæ officium celebrasset, & calicem, in quo consecrata erat hostia, oblitus, in altari reliquisset, post horam circiter ingreditur idem templum hæreticus Episcopus, Richardus Bradeus nomine, comitante Barone Delvino & aliis: quumque rectâ ad altare accessisset & calicem aperuisset, immissa manu hostiam excipere conatur: quam miraculose è Calice exsurgentem quum idem frustra apprehendere niteretur, illa hinc inde saltans, manus eius elusit. Accedunt mox alii, sed nemo ex omnibus eam comprehendere poterat. Quare lassus jam episcopus sacerdotem accersiri iussit: cui mox illa tractandam se præbuit. Hoc Villæcastri, quod supranominati Baronis Delvini est municipium, accidisse idem presbyter memorabat.

Ad Connaciam vero quor artinet, tam altas in hac provincia radices egit hæresis, ut extirpari nequeat. Non desunt tamen hic quoque Nobiles, qui majorum religionem adhuc sequuntur. Inter hos quidam fuit venationi valde deditus: qui quum mane quodam prodiisset, quadraginta aut quinquaginta circiter canes, (qui Molossis illis & Loegrensibus tam magnitudine quam generositate nihil concedunt) secum ducens, ac feram à canibus cubili excitam persequeretur, strepitum audit quasi adventantium equitum, quumque animadvertisset, hostium esse turmam, qui ad capiendum ipsum venerant, revocatis suis, sylvæ beneficio, sese subduxit Henrici detectis insidiis, acriter ipsum persequuntur, ac sylvâ undique perlustrantes, tam se quam equos defatigant. Ille postquam è sylvâ evasit suos in ordinem cogit, canes dispersos colligit & contra hostes sylvâ itidē jâ egressos immitit ac voce incitat. Quorum impetum illi non sustinentes, statim se in fugam dant, in qua molossi illi incredibilem stragem edunt, tam equos quam homines morsu impetentes, & in terram dejectos laniant, sic ut ducenti circiter hoc modo perisse dicantur, præter eos quos Catholici Baronis Comites ac ministri manibus suis, sine ullo suo damno interfecerunt.

Hæreticorum crudelitatem Catholici Episcopi non magis in Hibernia quam in Anglia effugerunt. Inter hos præcipue memorandos est Domitius

Hurleus, qui à Pontifice Gregorio XIV. Cassiliensis Archiepiscopus creatus, & ut gregem dispersum colligeret in patriam reversus, obvium habuit modicum admodum fidelium Christianorum numerum, ex omni naufragio servatum; ac tandem quod Episcopalia munia obiisset, comprehensus est. Et primo conditiones opimæ oblatæ sunt apostatari si vellet, & fidei Catholicæ renunciare, At ille quo promissis hujusmodi flecti nõ poterat persuadere eis nitebatur ut placide secum conferrent: illi vero ira & furore perciti, quæstionibus eum subjiciunt. Ocreas enim oleo plenas pedibus induunt, & Episcopali mitra & habitu ornatum, ante luculentum focum collocant, ut vi flammæ adustis ocreis, tibiæ simul arserint, adeo ut detrahentes ocreas, ad genua usque carnem avulserint, nudis relictis ossibus, nec quidquam tanta eius in tormentis moti constantia, quodam mane eundem vimineo constrictum laqueo suspenderunt, quò langueret diutius.

(a) VI. Sed insignis admodum est crudelitas, qua iidem hæretici in Patricium Ohelium usi sunt: cujus historiam à Rescio in Phalarismis prolixè descriptam, paucis hic recenserebimus. Hic à teneris annis sancto Franciscanorum Ordini, qui de observantia dicuntur, innutritus fruerat: ob singularem vitæ sanctimoniam ac Religioso dignas virtutes, Majonensis Episcopus à Gregorio XIII. designatus. Suscepto Episcopatus munere, nihil prius habuit quam ut irreligiosos Religiosorum mores reformaret. In quo conatu strenue desudantem, Prorex investigari iussit. Habebat hic comitem, Conatium Ornarium, Principis Arbachadeni filium, eiusdem Ordinis monachum: qui unâ cum eo captus, & ad proregem adductus, non minori constantia fidem suam profestus est. Sic ergo uterque obseuro carceri includuntur, ubi totos quindecim dies numquam jucundissimæ hujus lucis aspiciendæ eis fuit potestas. Repente deinde productos Prorex minis ac terrore aggreditur, repræsentans quâ grave supplicium meriti essent qui reginæ legibus non obtemperarent. Affirmarent ergo ac juramento sententiam sancirent, credere se, Reginam esse caput Ecclesiæ. Ohelio idem tres Episcopatus pro uno pollicebatur, si novæ religioni subscribere vellet. Quæ verba ille nullo responso dignatus, risu excepit. Quare iratus Prorex, ocreas oleo sale, butyro, & pulvere impleri; ac pedibus induci, atque ita aquæ bullienti imponi iussit; quibus detractis,

D d

nuda

(a) Martyria Episcoporum quorundam.

nuda ossa relicta sunt. Inter hos cruciatus Prorex iterum instat, ut errorem suum agnoscat: tumque se cruciatibus his facile remedium inventurum. At gloriosus hic martyr, quamvis ad mortem usque esset languidus, hanc tamen Proregis vanitatem iterum risu prosequutus est. Tunc ille multo iritator, inspectante utroque exercitu (duplicem enim tum habebat, Protestantium unum, Catholicorum alterum) per carnificem crura ossibus nudata, tum brachia & digitos intra duo saxa confringi, atque ita ad patibulum duci iussit. Quum ad supplicii locum venisset, laqueum collo gestans, Commissarios rogavit, ut unam horam sibi concederent, qua populum alloqueretur. Sed quum aegre dimidiatae horae spacium impetrasset, multa de se ac fide sua disseruit, circumstantes Catholicos salutaribus praeceptis instruxit: sic denique omnium animos commovit, ut nec haeretici ipsi à lachrymis sibi temperarent. Tandem ad Proregem conversus, sic inquit: Tu quidem, o Prorex corpus hoc injuste torquisti, multasque mihi fecisti injurias: quarum ultionem in hoc Mundo à nemine posco, sed te ad divinae Majestatis tribunal cito, ut ibi tuarum iniquitatum rationes reddas. His verbis supra modum exasperatus Prorex, ac tacitum animo vulnus sentiens, non minus amaris verbis respondit: Tantum est hominum perversissime, i quam citissimo gradu ad infernum. Citationem ego tuam nihili facio, ac verba tua tipula leviora duco. Sic ergo sanctus ille homo, una cum socio strangulatus, ad aeternam gloriam evolavit. Tanta vero infinitarum virtutum hujus hominis in omnium animis infederat memoria, tanta de sanctitate eius erat opinio, ut plerique Catholicos non aliter quam sanctum venerarentur: quod quidem etiam non pauca miracula ad reliquias eius facta testantur. Prorex cum exercitu ad civitatem Limiricensem profectus, (ubi quinque dierum stativa habuit) die quodam cum Catholico Barone obambulans, quum ad locum ubi duo illi beati martyres perdebant, advenisset, Baronem inquit: Ecce perfidum illum hominem qui me ad tribunal Dei citare non dubitavit, quum tamen jam anima eius in inferno infelix degat, corpus vero est funesta hac arbore pendeat, avibus devorandum ac caeli injuria corumpendum Tum Baro, Mihi, inquit, non placet, prorex, nec aequum mihi videtur, ut nobili orti profapia inter fures & latrones patibulis alligati conspiciantur. Prorex iterum, Non ignoro, ait, te Catholicum esse, sed mihi crede, propediem fore

ut contumaciae tuae poenas luas. Non multos post Prorex in morbum incidit, qui in dies augetens, mox vitam ipsi abstulit, decimoquarto post sanctos illos supplicio affectos die. In quo facile omnes, non modo divinam justitiam, sed misericordiam etiam agnoscunt, ut qui Catholicæ religionis veritatem tot tamque miraeulosi testimoniis ab omni ævo semper corroboravit.

Ad finem libri hujus apponere visum est Catholici Scriptoris Sanderi verba, sic librum suum de Schismate Anglicano claudentis.

Sed de his dulcissimæ patriæ meæ calamitatibus non libet plura hoc tempore dicere, gentis potius olim religiosissimæ, miseram convenit deplorare fortunam; adeoque homines ex hac barbara & bruta hæresi immutatos, ut cum omni religione etiam humanitatis sensum exuisse videantur, quodque cum priscis temporibus patrumque etiam nostrorum memoria sacris episcoporum, presbyterorum ac religiosorum personis tam insignem venerationem semper exhibuerint, ut ubicunque (inquit venerabilis Beda) clericus aut monachus adventaret, gaudenter ab omnibus tamquam Dei famulus exciperetur; & si in itinere peregrinus inveniretur, accurrebant omnes & flexa cervicè, vel manu signari, vel verbis illius se benedici gaudebant; eo (inquam) nunc res nostræ sint prolapsæ, ut iis in perditâ gente nostra, non solum nullus tribuatur honor, sed quod nec ille vivere aut esse liceat; quodque eorum conditio sit furum, latronum, homicidarum, perduellium ac quorumvis sceleratissimorum hominum forte longe intolerabilior; eo miseros Britannos meos perdidit impia hæresis & ecclesiasticæ communionis disrupta societas.

PROLOGVS AD LECTOREM.

Spectatum satis est, nihil inclementius atas protulit ulla patrū, mentem furor impius omnem. Exiit humanam: nulli sua profuit atas; Non sexus, non innocui lactentibus anni, Non senibus sua canicies, venerandaque muliū. Majestas vita meritis: non forma pudor que. Feminæ teneri subduxit corporis artus. Supplicio: non insonis reverentia caussa. Vindicta que metus: nec copia tanta nefanda. Cadis in expletas satiavit sanguine fauces. Diversumque genus lethi specie que cruentas

Eumerii